

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoorde harten

J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt
Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid
Vermoord in extase
Plechtig vermoord
Vermoord uit wraak
Vermoorde liefde
Vermoorde harten

E-boek novelles:

Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord
Vermoord en vermist

www.boekerij.nl

J.D. Robb

Vermoorde harten

ISBN 978-90-225-7300-6

ISBN 978-94-023-0310-0 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Conspiracy In Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling en zetwerk: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Thinkstock

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap

© 1999 Nora Roberts

© 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Iedereen denkt dat alle mensen sterfelijk zijn, behalve hijzelf.

– *Edward Young*

Laten we vriendschappelijk met de Dood omgaan.

– *Alfred, Lord Tennyson*

Proloog

Ik heb de macht in handen. De macht om te genezen en te doden. Om leven te schenken of dood te brengen. Ik respecteer dit geschenk, ik heb het door de tijd heen bijgeschaafd tot een indrukwekkend en ontzagwekkend kunstwerk, vergelijkbaar met elk willekeurig schilderij in het Louvre.

Ik ben kunst, ik ben wetenschap. Op alle manieren die er toe doen, ben ik god.

God moet wreed en vooruitziend zijn. God bestudeert en selecteert zijn schepsels. De beste schepsels moeten worden gekoesterd, beschermd, gesteund. Grootheid beloont perfectie.

Toch zijn zelfs de gebrekkigen van betekenis.

Een wijze god experimenteert, overweegt, gebruikt wat in zijn handen wordt gelegd en verricht wonderen. Ja, vaak zonder genade, vaak met een heftigheid die de gewone mens afkeurt.

Wij die de macht in handen hebben, kunnen ons niet laten afleiden door de afkeuring van de gewone mens, door de verachtelijke, armzalige wetten van de simpele mensen. Ze zijn verblind, hun geest is afgesloten door angst – angst voor pijn, angst voor de dood. Ze zijn te kortzichtig om te bevatten dat de dood kan worden overwonnen.

Dat is me bijna gelukt.

Als mijn werk ontdekt zou worden, zouden zij, met hun dwaze wetten en opvattingen, me veroordelen.

Als mijn werk is voltooid, zullen ze me aanbidden.

1

Voor sommigen was de dood niet de vijand. Het leven was een veel meedogenlozere tegenstander. Voor de geesten die als schimmen door de nacht dwaalden, de funky-junkies met hun lichtroze ogen en de chemojunks met hun rusteloze handen was het leven slechts een krankzinnige rondreis van de ene spuit naar de volgende en een brug naar de ellende.

De reis zelf bestond meestal uit pijn, wanhoop en soms angst.

Voor de armen en ontheemden in de krochten van New York City in het ijskoude, prille begin van 2059 waren pijn, wanhoop en angst permanente metgezellen. Voor de geestelijk gestoorden en lichame-lijk gehandicapten die door de mazen van de maatschappij glipten, was de stad vooral een alternatieve gevangenis.

Er bestond natuurlijk wel sociaal beleid. Het was tenslotte een verlichte tijd. Althans, dat beweerden de politici. De Liberale Partij stonden achter uitgebreide, nieuwe opvangcentra, educatieve en medische voorzieningen, scholing en rehabilitatiecentra zonder daadwerkelijk met een plan te komen voor de financiering van dergelijke programma's. De Conservatieve Partij sneed vrolijk in de budgetten van de al bestaande programma's en hield vervolgens krachtige toezeggingen over de kwaliteit van leven en het gezin.

Toch waren er opvangcentra beschikbaar voor mensen die daarvoor in aanmerking kwamen en de karige, stugge hulp van de liefdadigheid konden verdragen. Er werden scholings- en bijstands-programma's aangeboden aan mensen die lang genoeg bij hun volle verstand bleven om hun weg te kunnen vinden door de eindeloos lange kluwen van de bureaucratische rompslomp die de beoogde ontvanger vaak eerder verstikte dan redde.

Zoals altijd hadden kinderen honger, verkochten vrouwen hun lichaam en moordden mannen voor een handjevol credits.

Hoe verlicht de tijd ook was, de menselijke aard bleef net zo voor-
spelbaar als de dood.

Voor de stoepslapers bracht januari in New York nachten met een
hevige kou die zelden met een fles bier of wat opgescharrelde drugs
bestreden kon worden. Sommigen bezweken en schuifelden naar de
opvangcentra om de nacht snurkend op bultige veldbedden, onder
dunne dekens door te brengen, of de waterige soep en het smakeloze
sojabrood te eten dat door jeugdige, enthousiaste sociologiestuden-
ten werd geserveerd. Anderen hielden vol, te ver heen of te koppig
om hun stekkie op te geven.

En velen gleden de dood in tijdens die bittere nachten.

De stad had hen gedood, maar niemand noemde het moord.

Terwijl inspecteur Eve Dallas in de huiverige, vroege ochtend naar
het centrum reed, tikte ze ongeduldig met haar vingers op het stuur.
De routinematige dood van een stoepslaper in de Bowery had niet
haar probleem moeten zijn. Het was een zaak voor wat de afde-
ling vaak Moordzaken-Licht noemde – de lijkenpikkers die door
bekende gebieden met daklozendorpen patrouilleerden om de
levenden van de doden te scheiden en de versleten lichamen naar
het mortuarium te brengen voor onderzoek, identificatie en verwij-
dering.

Het was een akelige routineklus die meestal werd uitgevoerd door
hen die nog hoop hadden om bij de hogere eenheid Moordzaken te
komen of door hen die niet meer op zo'n wonder hoopten. Moord-
zaken werd alleen naar de plaats delict geroepen wanneer de dood
duidelijk verdacht of gewelddadig was.

En, dacht Eve, als ze niet op het rooster voor zulke oproepen had
gestaan op deze ellendige ochtend, had ze nu nog in haar lekkere,
warme bed gelegen naast haar lekkere, warme echtgenoot.

‘Waarschijnlijk een zenuwachtig groentje dat hoopt op een serie-
moordenaar,’ mopperde ze.

Naast haar gaapte Peabody uitgebreid. ‘Ik ben echt alleen maar
extra ballast.’ Van onder haar kaarsrechte, donkere pony wierp ze
Eve een hoopvolle blik toe. ‘Je kunt me best afzetten bij de dichtst-
bijzijnde transpohalte, dan lig ik binnen tien minuten thuis in bed.’

‘Als ik moet lijden, lijd jij ook.’

‘Nu voel ik me zo... gewaardeerd, Dallas.’

Eve snoof en grijnsde naar Peabody. Niemand, dacht ze, was kortader en betrouwbaarder dan haar assistent. Zelfs bij de achterlijk vroege oproep zat Peabody er geperst en opgepoetst bij in haar warme winteruniform, met glanzende knopen en glimmend zwarte werkschoenen. De ogen in haar vierkante gezicht, omlijst door haar donkere bloempotkapsel, stonden misschien een beetje slaperig, maar ze zouden zien wat Eve van haar wilde.

‘Had je gisteravond niet een of ander groot evenement?’ vroeg Peabody haar.

‘Ja, in East Washington. Roarke had zo’n diner dansant-ding voor een of andere geweldige liefdadigheidsinstelling. Red de molten of zoiets. Genoeg eten om alle stoepslapers in de Lower East Side een jaar lang te voeden.’

‘Jee, dat was zwaar voor je. Wedden dat je je helemaal moest optutten in een of andere prachtige avondjurk, werd vervoerd in Roarkes privétranspo en champagne achterover moest slaan.’

Eve trok slechts een wenkbrauw op bij Peabody’s gortdroge toon. ‘Ja, zo ongeveer.’ Ze wisten allebei dat de glamourkant van Eve’s leven sinds Roarke daar deel van uitmaakte zowel verwarrend als frustrerend voor haar was. ‘En toen moest ik met Roarke dansen. Vaak.’

‘Droeg hij een smoking?’ Peabody had Roarke in smoking gezien. Het beeld stond in haar geheugen gegrift als glas in lood.

‘O ja.’ Tot, peinsde Eve, ze thuis waren gekomen en ze de smoking van zijn lichaam had gerukt. Hij zag er zonder smoking minstens zo goed uit als met.

‘Man.’ Peabody sloot haar ogen, trakteerde zichzelf op een visualisatietechniek die ze op de knieën van haar Free-Ager-ouders had geleerd. ‘Man,’ herhaalde ze.

‘Weet je, veel vrouwen zouden flink pissig worden als hun man de hoofdrol speelde in de wellustige fantasietjes van hun assistent.’

‘Maar daar sta jij boven, inspecteur. Dat waardeer ik zo in je.’

Eve gromde en rolde met haar stijve schouders. Het was haar eigen schuld dat de lust bij haar de overhand had gekregen en ze maar drie uur had geslapen. De plicht riep en zij had dienst.

Nu keek ze onderzoekend naar de bouwvallige gebouwen, de straten vol troep. De littekens, wratten en tumoren die beton en staal doorsneden of naar buiten puilden.

Er stroomde stoom door een rooster, hij schoot omhoog vanuit de bedrijvigheid van activiteiten en handel onder de straten. Erdoorheen rijden was net alsof je de mist boven een smerige rivier doorkliefde.

Haar thuis, sinds ze samen met Roarke was, was hier mijlenver van vandaan. Ze leefde te midden van glanzend hout, fonkelend kristal, de geur van kaarsen en kasbloemen. Van rijkdom.

Maar ze wist wat het was om afkomstig te zijn van dit soort plaatsen. Wist hoeveel ze op elkaar leken – ongeacht de stad – wat geuren, gewoonten en hopeloosheid betreft.

De straten waren vrijwel leeg. Maar weinig bewoners van deze onaangename wijk waagden zich zo vroeg op straat. De dealers en tippelaarsters hadden hun nachtelijke zaken gedaan en waren voor zonsopgang hun nest in gekropen. Winkeliers die moedig genoeg waren om hier winkels of bedrijven te hebben, moesten hun traliehekken voor de ramen en deuren nog decoderen. Glidekraamverkopers die wanhopig genoeg waren om in dit gebied te venten, hadden handzappers bij zich en werkten in paren.

Ze zag de zwart-witte patrouillewagen, keek dreigend naar het halfbakken werk dat de agenten ter plaatse hadden gedaan om het gebied veilig te stellen.

‘Waarom hebben ze in vredesnaam niet alle sensoren neergezet, verdomme? Ze halen mij, verdomme, om vijf uur ’s ochtends uit bed en dan hebben ze de plaats delict niet eens verzegeld? Geen wonder dat het lijkenpikkers zijn. Idioten.’

Peabody zei niets toen Eve stevig remde achter de patrouillewagen, uitstapte en de deur dicht smeed. De idioten, dacht ze met enig medelijden, stond een deskundige uitbrander te wachten.

Toen Peabody uitstapte, liep Eve al met lange, doelbewuste passen over de stoep in de richting van de twee uniformen die ellendig ineengedoken in de wind stonden.

Ze zag hoe de twee agenten hun schouders rechtten. Dat effect had de inspecteur op andere agenten, peinsde Peabody terwijl ze de

werkkist uit het voertuig haalde. Je ging in de houding staan.

Het was niet alleen hoe ze eruitzag, besloot Peabody, met dat lange, slanke lichaam, het eenvoudige en vaak warrige, bruine haar met vleugjes blond en rood, vleugjes van alles wat, dacht Peabody. Maar ook de ogen, een en al agent en de kleur van goede, Ierse whisky, het kuiltje in de resolute kin onder een volle mond die keihard kon staan.

Peabody vond het een krachtig, boeiend gezicht, deels, besloot ze, omdat Eve allesbehalve ijdel was.

Hoewel de aandacht van een uniform misschien werd getrokken door hoe ze eruitzag, was het haar uitstraling die maakte dat ze in de houding gingen staan.

Ze was verdomme de beste agent die Peabody ooit had gekend. Door en door agent, van het soort waarvan je zonder aarzelen door één deur ging. Van het soort waarvan je wist dat ze voor zowel de doden als de levenden stond.

En van het soort, peinsde Peabody terwijl ze dicht genoeg in de buurt kwam om het staartje van Eve's vernietigende preek te horen, dat je ongeacht wie of wat je was op je plaats zette.

'Goed, ik herhaal,' zei Eve koeltjes. 'Je meldt een moord, sleept me uit mijn bed, dan zorg je er verdomme voor dat je de plaats delict hebt verzegeld en dat je kunt rapporteren als ik hier kom. Je gaat daar niet als een stel idioten op je duim staan zuigen. Jullie zijn agenten, verdomme. Gedraag je dan ook zo.'

'Ja, chef, inspecteur.' Dit kwam met een aarzelende stem van de jongste van het team. Hij was nauwelijks meer dan een jongen en de enige reden waarom Eve haar verbale oplawaai had ingehouden. Zijn partner was echter geen rekrut en ze onderschepte een van Eve's ijzige blikken.

'Ja, chef,' zei ze tussen haar tanden door. Door de felle haat in haar stem hield Eve haar hoofd schuin.

'Heb je een probleem met me, agent... Bowers?'

'Nee, chef.'

Haar gezicht had de kleur van oud kersenhout en haar ogen vormden een fel, heel lichtblauw contrast. Onder haar uniformpet droeg ze een kort kapsel. Er miste een knoop van haar uniformjas

en haar schoenen waren dof en versleten. Eve had haar erop kunnen aanspreken, maar besloot dat vastgeroest zijn in een ellendige baan best een excuus was om niet opgepoetst aan je dag te beginnen.

‘Goed.’ Eve knikte slechts, maar de waarschuwing in haar ogen was duidelijk. Haar blik ging naar de partner en ze voelde een steekje van medelijden. Hij was lijkkbleek, beverig en zo vers van de politieschool dat ze het bijna kon ruiken.

‘Agent Trueheart, mijn assistent laat je zien hoe je een plaats delict op de juiste manier verzegelt. Zorg ervoor dat je oplet.’

‘Ja, chef.’

‘Peabody.’ Meer dan één woord had ze niet nodig om haar werk-kist te pakken. ‘Laat zien wat we hier hebben, Bowers.’

‘Armoezaaier. Blanke man. Wordt Snooks genoemd. Dit is zijn hutje.’

Ze wees naar een vrij ingenieus in elkaar geflanste schuilplaats, bestaande uit een pakkist, vrolijk beschilderd met sterren en bloemen, met daar bovenop een ingedeukt deksel van een oude recyclebak. Er hing een door motten aangevreten deken voor de ingang en er was een zelfgeschreven bord aan vastgemaakt waarop eenvoudigweg Snooks stond.

‘Is hij binnen?’

‘Ja, onderdeel van de ronde is een snelle blik in de hutjes werpen om te kijken of er nog lijken weggehaald moeten worden. Snooks is behoorlijk dood,’ zei ze in een poging tot humor, besepte Eve even later.

‘Vast. Jeetje, wat een heerlijk aroma,’ mompelde ze toen ze dichterbij kwam en de wind de stank niet langer uit de buurt hield.

‘Dat verraadde het. Het stinkt altijd. Al deze mensen stinken naar zweet, afval en nog erger, maar een lijk heeft een andere dimensie.’

Eve kende die dimensie maar al te goed. Zoet, misselijkmakend. En hier, verborgen onder de verpeste atmosfeer van urine en ranzig vlees rook je de dood, en merkte ze met een lichte frons op, het duidelijke, metaalachtige vleugje bloed.

‘Is hij neergestoken?’ Ze zuchtte bijna toen ze haar werkkist opende om een bus seal-it te pakken. ‘Waarom, in vredesnaam? Die slapers hebben niets wat het stelen waard is.’